

Arrest

nr. 86 810 van 4 september 2012
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 november 2006 het Rijk binnen en diende op 10 juni 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 29 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben, en van Fur afkomst te zijn. Volgens uw verklaringen bent u geboren op 2 maart 1980 te Nyala.

U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 9 november 2006. Uw asielaanvraag werd echter onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken op

28 december 2006. Vervolgens tekende u dringend beroep aan tegen deze beslissing bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 29 december 2006. Het CGVS nam hierop een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 12 april 2007. Tegen deze laatste beslissing tekende u een beroep tot nietigverklaring aan en diende u een vordering tot schorsing in bij de Raad van State op 3 mei 2007. Op 1 juli 2010 werd dit beroep tot nietigverklaring, alsook de vordering tot schorsing, echter verworpen door de Raad van State.

Op 10 juni 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Volgens uw verklaringen bent u tussen uw eerste en tweede asielaanvraag niet terug naar Soedan gekeerd. U legt volgende nieuwe elementen voor in het kader van uw tweede asielaanvraag: uw origineel Soedanees paspoort, een arrestatiebevel uitgaande van de Soedanese autoriteiten tegen u gericht dd. 15 maart 2011, en tenslotte een document opgesteld door 'Youth organization for the Settlement & Repatriation of displaced' waarin bevestigd wordt dat u problemen hebt gehad met de Soedanese autoriteiten in de Darfur-regio.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op 12 april 2007 omdat u er niet in slaagde de door u aangehaalde problemen met de Soedanese autoriteiten aannemelijk te maken. U slaagde er meerbepaald niet in de beweerde oorzaak van uw problemen met de Soedanese autoriteiten aannemelijk te maken, namelijk uw Darfurese afkomst. Aangezien het in deze een tweede asielaanvraag betreft kan het Commissariaat-generaal er zich toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier 1 aanwezige elementen.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u bij de eerder door u in het kader van uw eerste asielaanvraag ingeroepen feiten blijft (zie gehoorverslag CGVS, p.2). U haalt aan dat u drie nieuwe documenten voorlegt die uw problemen met de Soedanese autoriteiten moeten aantonen, en die uw Darfurese afkomst moeten bevestigen. Zo legt u uw originele paspoort voor, een arrestatiebevel uitgaande van de Soedanese autoriteiten tegen u gericht dd. 15 maart 2011, en tenslotte een document opgesteld door 'Youth organization for the Settlement & Repatriation of displaced' waarin bevestigd wordt dat u problemen hebt gehad met de Soedanese autoriteiten in de Darfur-regio (zie administratief dossier). Wat betreft deze nieuwe elementen die u aanhaalt in het kader van uw tweede asielaanvraag, dient echter opgemerkt te worden dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet kunnen herstellen. Volgende bedenkingen kunnen immers betreffende de door u aangebrachte documenten worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden betreffende het door u voorgelegde arrestatiebevel uitgaande van het Soedanese Ministerie van Justitie, dd. 15 maart 2011, en waarvan een vertaling (van het Arabisch naar het Frans) werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Eerst en vooral kan opgemerkt worden dat het vreemd is dat een dergelijk arrestatiebevel uitgevaardigd wordt door de Soedanese autoriteiten, bijna vijf jaar nadat u zou zijn gearresteerd door de Soedanese veiligheidsdiensten. Bovendien is het ook vreemd dat dit door u voorgelegde document opgesteld zou zijn in Khartoum, terwijl u toch beweert van Nyala, gelegen in Zuid-Darfur, afkomstig te zijn, waar u ook gearresteerd zou zijn door de Soedanese autoriteiten, volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag. Gevraagd of er dan ooit een proces heeft plaatsgevonden tegen uw persoon, antwoordt u dat er in 2010 een proces heeft plaatsgevonden en dat u bij verstek tot 15 jaar cel werd veroordeeld (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U weet echter niet wanneer in 2010 het proces plaatsvond, en u geeft verder aan dat uw zus het vonnis zou opgevraagd hebben maar dat de autoriteiten geweigerd zouden hebben het haar te overhandigen, omdat u bij verstek veroordeeld was (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U kunt dus geen document voorleggen dat uw beweerde veroordeling bij verstek door een Soedanese rechtbank kan bevestigen. Gevraagd door welke rechtbank u werd veroordeeld, antwoordt u dat het de correctionele rechtbank was, maar dat u niet weet welke precies (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Hierbij kan opgemerkt worden dat het vreemd is dat uw zus blijkbaar wel een arrestatiebevel tegen u gericht in handen krijgt, maar dat ze er niet in zou geslaagd zijn een afschrift - of een ander bewijs - van het vonnis, dat u tot 15 jaar cel zou veroordeeld hebben, te bemachtigen. Wat de authenticiteit van het door u voorgelegde arrestatiebevel echter vooral in het gedrang brengt, is het feit dat het een wel heel erg algemeen document betreft. In het document wordt namelijk hoegenaamd geen melding gemaakt van het misdrijf

dat u zou hebben gepleegd, noch van de straf waartoe u veroordeeld zou zijn, hoewel het document toch is opgesteld na de door u beweerde veroordeling in 2010. In het document staat bovendien vermeld dat u beschuldigd wordt van een bepaald misdrijf, maar niet dat u veroordeeld zou zijn, en wat dit misdrijf betreft is de volgende wel heel algemene zin terug te vinden in het document: ‘...est accusé de crime (mentionner brièvement la nature du crime ainsi que le lieu et le temps)’ (zie administratief dossier). Er wordt met andere woorden in het arrestatiebevel geen enkele melding gemaakt van een welbepaald misdrijf dat u zou hebben gepleegd, waardoor de authenticiteit van het document ernstig in twijfel kan worden getrokken.

Verder kunnen de volgende bedenkingen gemaakt worden betreffende het door u overhandigde document opgesteld door ‘Youth organization for the Settlement & Repatriation of displaced’, gevestigd in Khartoum (zie administratief dossier). Vooreerst kan er opgemerkt worden dat er geen datum (van opstelling) is terug te vinden op het door u voorgelegde document, zoals u zelf ook aangeeft tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Verder kan opgemerkt worden dat u tijdens het gehoor gevraagd wordt om het document te vertalen, en te vertellen wat er in het document vermeld staat, waarop u op een bepaald moment verklaart dat in het document geschreven wordt dat u in Nyala woont, waarop u door de tolk onderbroken wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uit de vertaling van het document (van het Arabisch naar het Frans), waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat er in het document hoegenaamd nergens melding wordt gemaakt van de stad Nyala, zoals de tolk al aangaf tijdens het gehoor. Het is dus vreemd dat u wel melding maakt van de stad Nyala wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat er in het document vermeld staat terwijl dit in feite hoegenaamd niet het geval blijkt te zijn. Uit de vertaling van het door u voorgelegde document blijkt verder nog dat er geschreven staat dat ‘de organisatie bevestigt dat u in het dorp Boram woonde, en dat u uw koeien aan het bewaken was, toen u plots aangevallen werd door rebellen die uw dorp zouden hebben vernield en die uw koeien zouden hebben meegenomen’ (‘...le citoyen Salah Ezzine Hassan Al Rassoul qui habitait au village de Boram, gardait des vaches lorsqu’il a été attaqué par les rebelles qui ont dévasté son village et lui ont pris les vaches’). In het document, dat zichtbaar op uw vraag werd opgesteld, staat bijgevolg vermeld dat u in het dorp Boram woonde, terwijl u steeds hebt aangegeven in de stad Nyala te hebben gewoond, zowel tijdens de gehoren in het kader van uw eerste asielaanvraag, als die in het kader van uw tweede asielaanvraag. Bijgevolg kan dit door u voorgelegde 2 document de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag hoegenaamd niet herstellen, ook al omdat het een attest betreft dat werd opgesteld op uw vraag, zoals blijkt uit de vertaling van dit document.

Tenslotte legt u nog uw originele paspoort voor op het CGVS ter bevestiging van het feit dat u wel degelijk in Nyala geboren zou zijn. Gevraagd sinds wanneer u dit paspoort had in Soedan, antwoordt u dat u het al in 2002 had (zie gehoorverslag CGVS, p.2), en dat de datum van afgifte 2 maart 2002 is, zoals ook blijkt uit het paspoort, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hierbij kan echter opgemerkt worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u nooit een paspoort heeft gehad in Soedan (zie administratief dossier, gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, dd.28 december 2006, p.6) waardoor er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de authenticiteit van het door u voorgelegde paspoort. Bovendien werd het door u overhandigde paspoort voor onderzoek neergelegd, zowel bij de Federale Politie, als bij het onderzoekscentrum CEDOCA. Een kopie van hun bevindingen en conclusies werd toegevoegd aan het administratief dossier. De conclusie was dat het door u voorgelegde document overeenstemt met het specimen dat de Federale Politie in zijn bezit heeft, maar nader onderzoek leerde dat er enkele opvallende anomalieën zijn terug te vinden in het door u voorgelegde document. Wat opmerkelijk is, is dat dit paspoort niet werd ondertekend op de plaats waar normaal de drager zijn handtekening dient te plaatsen, met name op de tweede pagina, naast het opschrift ‘signature of the holder’. In het hele document ontbreekt de handtekening van de drager (zie administratief dossier). Bij het controleren van het document op de aanwezige UV kenmerken, kan besloten worden dat bepaalde pagina’s helemaal oplichten, of er delen van de pagina oplichten die volgens de vormvereisten van een Soedanees paspoort niet zouden mogen oplichten onder een UV lamp. De vereiste UV-kenmerken van een authentiek Soedanees paspoort zijn bijgevolg niet of slechts gedeeltelijk terug te vinden in het door u voorgelegde paspoort (zie administratief dossier) wat er op zou kunnen wijzen dat een deel van het door u voorgelegde paspoort authentiek is en een ander deel niet. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan het door u voorgelegde paspoort bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag evenmin herstellen.

Bovenstaande documenten kunnen bijgevolg de aannemelijkheid van de door u beweerde Darfurese afkomst niet herstellen, waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan de door u tijdens uw vorige asielaanvragen aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert als middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het volstaat aldus niet de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in te roepen, zonder te verduidelijken welk beginsel zou zijn geschonden en

waarbij evenmin wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker merkt op dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet de mogelijkheid heeft gekregen om verduidelijkingen aan te brengen bij de opmerkingen die de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag maakte. Verzoeker tracht in onderhavig verzoekschrift de motieven van de eerste weigeringsbeslissing te weerleggen.

3.1.1. De Raad is niet bevoegd zich in beroep in een tweede asielaanvraag uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze dienden aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.1.2. De bevoegdheid van de Raad is in aldus beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen, zijnde: een aanhoudingsbevel d.d. 15 maart 2011, een document opgesteld door de 'Youth Organisation for the Settlement & Repatriation of displaced' (datum onbekend) alsook een Soedanees paspoort uitgereikt op 20 augustus 1994 (ter terechtzitting door de tolk vastgesteld) en geldig tot 2 maart 2004. Het paspoort werd verlengd op 2 maart 2002. Derhalve zijn verzoekers argumenten aangaande het gehoorverslag van de eerste asielaanvraag, de in de eerste asielaanvraag vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden, de aldaar voorgelegde documenten en daar waar verzoeker doorheen het verzoekschrift blijft ingaan op de motieven die reeds werden beoordeeld in het kader van de eerste asielaanvraag, laattijdig nu verzoeker evenmin nieuwe elementen aanbrengt die zijn eerdere verklaringen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

3.1.3. Dit belet geenszins dat de Belgische asielinstanties alle elementen van het administratief dossier mee in aanmerking nemen bij de beoordeling van de nieuwe asielaanvraag. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen. Overigens verbiedt geen enkele wetsbepaling dat in het kader van opeenvolgende asielverzoeken uitgegaan wordt van de gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

3.2. Verzoeker gaat er verder ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoeker zijn verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen, maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn, *quod in casu non* zoals blijkt uit hetgeen volgt.

3.2.1. Aangaande het aanhoudingsbevel stelt de Raad vooreerst vast dat de stempel niet leesbaar is, er naam noch functie van de ondertekenaar werden vermeld, de 'ondertekening' een eenvoudige krul betreft en er geen verdere referentie- of contactgegevens werden opgenomen dan dat dit document van het ministerie van Justitie, afdeling criminele zaken ("*Parquet d'investigation criminelle*") zou uitgaan.

Dergelijke formele gebreken ondergraven dan ook de authenticiteit van het beweerde aanhoudingsbevel.

Verzoeker voert verder geen verweer tegen de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dat dit aanhoudingsbevel pas vijf jaar na de feiten werd uitgevaardigd en dat het opgesteld werd in Khartoem terwijl verzoeker beweert afkomstig te zijn van Nyala en ook daar gearresteerd zou zijn geweest. Bovendien wordt er geen melding gemaakt van het gepleegde misdrijf, noch van de beweerde voorafgaande veroordeling, noch van de hiervoor opgelegde straf, integendeel er is enkel sprake van een niet-gespecificeerde "beschuldiging". Indien op basis van de door verzoeker aangebrachte informatie (*Criminal Law and Human Rights in Sudan, a baseline study* van REDRESS en KCHREC d.d. Maart 2008) kan blijken dat er in Soedan arrestaties plaatsvinden zonder dat hierbij de wettelijke redenen worden opgegeven, kan dergelijke scenario in het geval van verzoeker niet worden gevolgd nu volgens verzoekers eigen bewoordingen hij reeds in 2010 veroordeeld werd en er aldus reeds sprake is van een juridisch vaststaand misdrijf en wettelijk uitvoerbare straf. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom deze niet zouden vermeld worden. Aan het aanhoudingsbevel kan dan evenmin enige bewijswaarde worden gehecht.

Tot slot bevestigt verzoekers gebrekkige en onwaarschijnlijke uitleg dat *"Elk arrestatiebevel wordt naar de persoon gestuurd die het dichtst bij woont en het is zij die voor ontvangst getekend heeft. Mijn zus heeft het dus verkregen. (...) Het is per post gekomen"* de onwaarachtigheid van dit aanhoudingsbevel. Immers gevraagd naar verzoekers paspoort, bevestigt verzoeker dat zijn vader nog in Nyala woonde (gehoor p. 2).

3.2.2. Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker bijzonder onwetende verklaringen aflegde inzake zijn voorgehouden veroordeling: verzoeker weet niet wanneer hij veroordeeld zou zijn geweest, noch waar of door welke correctionele rechtbank. De Raad stelt vast dat deze verklaringen daarenboven tegenstrijdig zijn waar verzoeker op de DVZ verklaart dat hij bij verstek werd veroordeeld tot 19 jaar effectieve gevangenisstraf wegens beschuldiging van het plegen van een aanslag op een politieagent (vragenlijst 3.2 en 3.5) terwijl hij op het CGVS verklaarde *"ik werd veroordeeld tot 15 jaar cel omdat ik een militair zou belaagd hebben. Althans iemand in een militair uniform"* (CGVS p. 4).

Waar verzoeker nog opwerpt dat uit het rapport *"Criminal Law and Human Rights in Sudan, a baseline study"* van REDRESS en KCHREC (d.d. Maart 2008), zou blijken dat er in Soedan geen inzagerecht is van een strafdossier waardoor het perfect mogelijk is dat verzoeker het vonnis bij verstek niet heeft kunnen bemachtigen, stelt de Raad vast dat dergelijke bewering niet vastgesteld kan worden op basis van de aangevoerde informatie. In deze acht de Raad het dan ook niet geloofwaardig dat geen kopie van het beweerde vonnis kan worden voorgelegd, te meer daar verzoekers zus advocate is in Khartoem (CGVS p. 2).

Volledigheidshalve wijst de Raad er in deze nog op dat verzoeker geenszins kan voorhouden dat in de eerste asielaanvraag de echtheid van de geboorteakte niet ter discussie werd gesteld, daar waar de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 6 april 2007 uitdrukkelijk o.m. inzake de geboorteakte bepaalde *"De authenticiteit of het waarheidsgetrouw karakter van al deze documenten wordt totaal ondermijnd door uw bovenstaande verklaringen. Overigens betreft het kennelijk voorgedrukte bladen of kopies die de authenticiteit niet kunnen garanderen."*

3.2.3. Aangaande het paspoort meent verzoeker verder dat niet het gehele, doch slechts een deel van het door hem neergelegde paspoort in twijfel wordt getrokken door de commissaris-generaal. In deze stelt de Raad vast dat vooreerst uit het administratief dossier blijkt dat de vereiste UV kenmerken niet of slechts gedeeltelijk terug te vinden zijn, maar eveneens blijkt dat dit niet ondertekend werd, wat wel degelijk de authenticiteit van het gehele document ondermijnt.

Overigens verklaarde in het kader van zijn eerste asielaanvraag nooit een paspoort te hebben gehad (verklaring DVZ eerste asielaanvraag d.d. 28 december 2006, vragen 17, 18 en 20, gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag p. 8). Dat dit "in telegramstijl" werd genotuleerd, doet niets af aan de inhoud van verzoekers verklaringen, evenmin als het verwijt dat verzoeker niet grondig werd ondervraagd over het niet bezitten van een paspoort. Momenteel verklaart verzoeker dat het paspoort werd afgeleverd op 2 maart 2002 en dat *"ik heb het paspoort een maand of zo ervoor aangevraagd, ik wou naar Libië gaan"* (CGVS p. 2). Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid recht te zetten door op te

werpen dat hij zich pas na het gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag opnieuw bewust werd van het bestaan van dit paspoort dat, aangezien zijn plan om te gaan werken in Libië nooit is doorgegaan, nog bij zijn thuis in Nyala moest liggen. Dergelijke uitleg klemt vooreerst waar verzoeker voordien verklaarde wel degelijk in Libië te hebben gewerkt (CGVS p. 3), wat eveneens veronderstelt dat hij zijn paspoort toen met zich zou hebben meegenomen. Na verificatie ter terechtzitting blijkt echter dat dit paspoort uitgereikt werd op 20 augustus 1994 en verlengd werd op 2 maart 2002. Verzoeker zou aldus dit paspoort reeds op zijn 14 jaar hebben verkregen, wat volledig haaks staat op zijn verklaringen ter zake en evenmin strookt met de leeftijd van de (volwassen) man die op de foto staat. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van het door verzoeker neergelegde paspoort zodat verzoeker allerm minst kan aanvoeren dat er een begin van bewijs van identiteit moet worden weerhouden. Integendeel verzoeker legt bewust een (ver)vals(t) stuk neer.

3.2.4. Aangaande het document opgesteld door de 'Youth Organisation for the Settlement & Repatriation of displaced' (datum onbekend) voert verzoeker geen verweer, zodoende blijven de overeenkomstige motieven overeind.

3.2.5. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat uit internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties blijkt dat de situatie in Darfur nog steeds zeer ernstig is; dit blijkt tevens uit de CEDOCA documenten. Terwijl onder meer in de "*eligibility guidelines*" van juli 2009 van UNHCR, alsook een beleidsnota van het CGVS bevestigd wordt dat de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend aan Soedanezen die afkomstig zijn uit Darfur.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wat betreft artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet beroept verzoeker zich op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Derhalve dient te worden vastgesteld dat gelet op wat voorafgaat noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Wat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de inhoud van de voorgelegde identiteitsdocumenten waarheidsgetrouw is. De Raad kan enkel besluiten dat verzoekers afkomst uit de regio van Darfur, Soedan niet is aangetoond en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat zijn vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Soedan. Overigens woont een deel van verzoekers familie in Khartoem en worden volgens verzoeker zijn documenten naar dit adres doorgezonden, zodat niet kan worden ingezien waarom hij niet naar de hoofdstad kan terugkeren.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK